

Alternativ medisin og misjon

Det har vært uro blant tilhengerne av alternativ medisin i Norge. De føler at skolemedisinen ikke tar alternative metoder på alvor, men brennemerker dem som kvakksalveri og overtro og etterlyser vitenskapelig dokumentasjon.

Samtidig ser man at alternativ medisin har forholdsvis godt rykte i folkeopinionen. Det er stadig flere som benytter seg av dens mangeartede tilbud. Det kan skyldes at man ved sykdom ofte er villig til å prøve ut nye ting. Men det er tankevekkende at interessen ofte går sammen med en økende skepsis til skolemedisinen.

Representanter for alternative terapiformer har derfor i det siste startet en kampanje for større frihet, Folkeaksjonen Fritt Helsemarked. Bakgrunnen er utkastet til en lov om «Helsepersonells rettigheter og plikter», som mange tilhengere av alternativ medisin frykter. I stedet for liberalisering av kvakksalverloven foreslår lovutkastet en innstramning, som kan gjøre det umulig for de fleste alternativterapeutene å praktisere.

Den som har sett nærmere på det nåværende alternative helsemarked, slik det markedsføres i ulike blader og annonser, kan neppe unngå å bli slått over det store mangfoldet. Mange terapeuter er utvilsomt seriøse og omsorgsfulle mennesker som hjelper andre i vanskelige livssituasjoner, men få vil være i tvil om at ganske mye burde saneres. Her er altfor store løfter, for enkle løsninger, og for mange muligheter til økonomisk gevinst. Selve slagordet Fritt Helsemarked inneholder slike litt foruroligende markedssignaler.

Det er derfor interessant at det innen enkelte alternativmiljøer er åpenhet for å skille ut det seriøse fra det useriøse. Vi avventer hva som kommer ut av det. Det vil helt sikkert være en vanskelig prosess, for hvem skal avgjøre seriositet, og hvilke kriterier har man for å vurdere kvalitet og resultater?

Det er ikke tidsskriftets oppgave å gå inn i den diskusjonen. Heller ikke kan vi foreskrive hvordan skolemedisinen og alternative terapiformer skal komme på talefot. Det bør være mulig. Men det er interessant å notere seg at erfaringene fra kristen misjon og kirkeliv i andre deler av verden faktisk kan bidra med viktige innsikter i forholdet mellom de to.

Alle artiklene i dette nummer av tidsskriftet berører forholdet til alternative tradisjoner. Det er tydelig at møtet med andre kulturer – sett gjennom teologiske, antropologiske og medisinske briller – bidrar til å nyansere og utdype forståelse av forholdet mellom skolemedisin og alternativ medisin. Noen vil finne det overraskende, kanskje sjokkerende, at kristen misjon på denne måten kan åpne for alternative terapiformer. Men det bør understrekes at det ikke i noe tilfelle er tale om en naiv akseptering. Tvertimot går åpenheten sammen med en kritisk forståelse av begrensningene og farene i alternativ medisin. Men det kritiske blikk ser også begrensningene i skolemedisinen og er interessert i å integrere forskjellige erfaringer i en større balanse. Temakretsen viser tydelig at det ikke var unaturlig for Egede Instituttet, først og fremst gjennom instituttlektor Arne Tord Sveinall, å ta opp alternativ medisin som ett av sine studieprosjekter.

Ta og les!

Notto R. Thelle